

با توجه به این که امام علی (علیه السلام) در نماز حضور قلب داشتند، پس چگونه متوجه درخواست فرد نیازمند شدند؟ خصوصاً آنکه

نقل شده است که ایشان در نماز آن قدر حضور قلب داشتند که حتی متوجه بیرون کشیدن تیر از پای خود نشدند؟

حضرت علی (علیه السلام) در حال نماز از خود بیگانه بود نه از خدا و شنیدن صدای سائل و کمک به او در حال نماز، توجه به خویشتن نیست، بلکه عین توجه به خداست؛ زیرا کمک به فرد نیازمند در نماز، انجام عبادتی در ضمن عبادت است.

توضیح بیشتر آن که، میان خارج کردن تیر از بدن و بخشیدن انگشتر به فقیر تفاوت بسیاری است؛ زیرا خارج کردن تیر از پا صرفاً جنبه ی شخصی و جسمی دارد ولی توجه به حال بنده فقیر و محرومی که نالهٔ مظلومانه سر داده و طلب کمک می‌کند، یک عمل خدایی است و با حضور قلب و توجه به خدا تناسب دارد. در حقیقت حضرت علی علیه السلام در نماز توجه به خود نداشت و غرق در توجه به خدا بود. اما توجه به حال بینوا، توجه به خود نیست بلکه توجه به خدا است. کمک به خلق خدا و مستمندان و فقیران، یکی از عبادات بزرگ است و با نماز که عبادت بسیار بزرگی است، در یک راستا است. بنابراین جای تعجب نیست که نالهٔ سوزان آن فقیر، دل آگاه علی (علیه السلام) را هنگام نماز متوجه خود سازد و در ضمن آن عبادت، عبادت دیگری که هر دو برای خدا و جلب خشنودی او بوده است انجام دهد. حتی این عمل به قدری شایسته و ارزنده بود که خداوند با نزول یک آیه آن را تایید کرده و ستوده است.